

Hon fixar bröllop på heltid

Hon stöttar och hjälper och ordnar och donar. Tove Leijon är bröllopskoordinator. Till henne vänder sig blivande brölloppar med allt från små till stora bestyr. Självt föredrar hon att ställa allt till rätta i sista stund.

Det ska vara personligt. Det är därför brudpar i dag använder sig av en bröllopskoordinator, tror Tove Leijon.

— Förr ville alla ha prinsessärtor, alla bröllop påminde om varandra. Men nu vill folk ha mer detaljrika, välregisserade och genomtänkta bröllop.

Någonting hände för cirka sju, åtta år sedan. Tove jobbade då på en festvåning, som bland annat arrangerade bröllop, och där såg hon hur behovet av en bröllopskoordinator började växa. Bröllopparen började fråga om råd. Tove Leijon tog steget till att bli bröllopskoordinator. Hon blev auktoriserad koordinator genom en internationell organisation för bröllopsfixare, och nu har hon arbetat i fem år som koordinator. Normalt arrangerar hon 10-12 bröllop per år.

— Det finns en stor efterfrågan. Jag får tacka nej till par för att jag inte har tid. Och det är inte alls bara de med pengar som vill ha en koordinator.

De beslutsamma, de ensamma, de utan tid eller de nervösa och snurriga som har kört fast — de som söker sig till henne är "alla möjliga, alla kategorier och alla åldrar", säger Tove.

Hon kan hjälpa brudparen på två olika sätt; genom konsultation eller koordination. En konsultation kostar 4 500 kronor och består av ett möte på en till två timmar, plus e-post och telefonkontakt fram till själva bröllopsdagen.

— Då hjälper jag till med idéer och förslag, däremot sköter paret själva allt det praktiska.

En koordination börjar på omkring 20 000 kronor, då har Tove hand om planeringen.

— Vissa par vill att jag ska sköta allt runt bröllopet, andra vill att jag bara har hand om vissa delar, som att boka lokal och kyrka.

— Det jag säljer är till stor del trygghet. Även de med en färdig plan litar på att jag kan genomföra den.

Hon vet aldrig hur ett bröllop ska sluta, utan vid första mötet ställer hon tusentals frågor till paret. På så vis ser hon vad de har för stilar, vad de har för visioner och vad de har för personligheter. Därefter e-postar hon förslag på lokaler eller kyrkor eller vad paret nu önskar få hjälp med.

— När det finns några ställen som är intressanta så åker vi på en visningsresa och kollar in festlokaler och kyrkorna. Och det kan också vara att träffa olika präster!

Andra vill få hjälp med alla leverantörer — av allt från klänningar och frisörer till tårtor och körer. Ett par hade problem med att välja tårta.

— Ingen av dem gillade egentligen tårtor. Då kom bruden fram till att hon egentligen ville ha mums-mums, som hon älskade. Så gör en tårta av mums-mums, sade jag. Och så blev det, berättar Tove.

— Och jag ska om några dagar åka runt med en blivande brud och lyssna på olika körer som hon och hennes man ska ha under sin vigselakt. Så det kan verkligen variera vad paret vill få hjälp med.

Bröllopet, tycker Tove, blir större och större. Många lägger ner mer tid på sina val av plats och präst och ordning på akten. Och många lägger till udda detaljer på en traditionell grund för att uppnå det personliga. Hon har koordinerat alla möjliga bröllop; kyrkliga bröllop och borgerliga bröllop och bröllop med utländska par och bröllop med blandade religioner.

— Det har hänt att jag inte har lyckats med brudparens önsknings. Som de som ville ha ett sex-band med hästar. Det gick bara inte att få tag i.

— Och hur noga jag än har planerat allt så kan det ändå gå fel. Men när det uppstår problem på självaste bröllopsdagen och jag rättar till dem — det ger mig en skön känsla av tillfredsställelse.

Som då toastmastern fick förhinder någon dag innan bröllopsdagen och Tove fick ta hans roll.

— I slutändan så är det själva vigseln som är det viktiga, och på bröllopsdagen är paret ofta så lyckliga att det inte spelar någon större roll om inte alla detaljer klaffar!

Caroline Ryberg/TT Spektra

feature@ttspektra.se

Tove Leijon ser sig själv i spegeln, bakom sig har hon många bröllop som hon har koordinerat.

FOTO: Caroline Ryberg

Publicerad under våren 2006 i lokaltidningarna Mitt i landet runt.